

Vadász Brigitta

Van kiút

Akivel az interjút készítettem, hamar kezdte a családalapítást. És mikor a megélhetés témája felmerült, ez az egész úgy vázolódtott előttem, hogy van kiút abból a helyzetből, mert régen nehezen tudott gazdálkodni, a szülei segítettek neki, de ma már dolgozik, és helyreállt minden a megélhetés szempontjából.

Mesélj az életeredől, mi hogyan kezdődött?

- Roma telepen nőttem fel, szerető családban négy testvéremmel. Szüleim mindig arra törekedtek, hogy jobb legyen a megélhetésünk, ezért édesapám nagyon sokat dolgozott kőművesként. Még a mai napig is dolgozik ebben a tevékenységben. Zenész családban nevelkedtem fel, nagyon nagy örömet szerzett nekem, mikor a család összeült és közösen zenéltek, táncoltak, így a jókedv terjedt, jöttek a szomszédok is, és együtt jól éreztük magunkat. 14 éves koromban elköltöztünk a cigánytelepről, aminek nagyon örültünk. Nagy álmom volt, hogy ha elballagok az általános iskolából, fodrásznak tanuljak. El is kezdtem, de mivel egyedül voltam cigány, nem tudtam beilleszkedni, mert kiközösített az osztály. Így ott hagytam az iskolát.
- *Miért szerettél volna fodrász lenni?*
- A környéken sok lány haját festettem, fontam, és visszajelzésként azt kaptam, hogy folytassam, tanuljak, hogy legyen egy fodrászuk a roma telepen.
- *Mi tetszett benne?*
- Az, hogy különböző frizurákat alkothattam, és hogy örömet okozhattam másoknak.
- *Milyen volt, amikor kiközösített az osztály?*
- Nagyon rossz volt, csalódtam és egy álom tört össze bennem. Nem gondoltam, hogy ez vár rám, és sajnos tapasztaltam a saját bőrömon a faji megkülönböztetést.
- *Miért történt ez?*
- Úgy gondolom, hogy abban az időben nagy volt a faji megkülönböztetés. Ma már teljesen másabb, és örülök, hogy ezt az érzést a gyermekeim nem élték át.
- *Ha ez történne a gyermekeddel, mit tanácsolnál neki?*
- Először is tudatnám vele, hogy fontos és értékes ember, és ha lesznek olyanok, akik nem nyitnak felé, ne csüggedjen el, mert a világ sajnos ilyen, helyt kell állnia, és azért van ott, hogy tanuljon, mert a tanulás viszi előre az életben.
- *Miért látsz ma más szemmel?*
- Ahogy az évek múltak, tapasztaltabb lettem, tanultam a hibáimból.
- *Mi változott meg?*
- A gondolkodásmódom.
- *Hogyan változtatott meg téged a hited?*
- Személyes kapcsolatom volt Isten jelenlétével, és tudtam, hogy ő mindig velem van. A Biblia számomra egy útmutató, és próbálok úgy cselekedni, ahogy írva van abban.
- *A gyerekeid milyen tapasztalattal vannak a tanulásban?*
- Nagyfiam sajnos nem szerzett szakmát, de jelenleg dolgozik élelmiszerboltban és érettségizik. Három nagylányom nőruha-készítői szakmát végeztek. A középső lányom jelenleg érettségizik. A legkisebb a nyolc általánost végzi, és rendészet szakmára jelentkezett.

- *Mikor túl korai az anyaság?*
- Tapasztalatból mondom, hogy tizenhat éves kor nagyon korai, hiszen még én is gyerek voltam. Gyerek kapott gyereket. Mindenképp első legyen a tanulás, legyen megalapozva a jövő. És erre nevelem a gyerekeimet is, amit meg is fogadnak.
- *Szerinted baj, bűn, ha valaki ilyen helyzetbe kerül?*
- Nem bűn, de viszont nem helyes. Úgy gondolom, hogy ez a helyzet egy meggondolatlan, kilátástalan jövő. A szüleim nélkül elvesztünk volna mi is ebbe a nagy világba. Semmiképp sem jó dolog a korai családalapítás. Az élet tele van kihívásokkal, és tudni kell helyt állni. Fontosnak tartom, hogy tudjuk szeretni egymást, mert amit adunk, azt kapjuk vissza. A megélhetés az egy olyan téma, ami minden embernél létfontosságú szerepet tölt be. A megélhetésnek vannak alapjai, amiket, ha jól építkezünk, akkor könnyebben tudunk majd gazdálkodni. Például jó szakmaválasztás, tanulás, jól fizető munkahely. Sokan itt rontják el, hogy nem jól gondolkodnak az életről, és túl lazán kezelik a dolgokat. Hamar kezdik a családalapítást. A tanulás megszűnik, hamar jön egy párkapcsolat, esetleg ezt követően a baba is korán érkezik, és így nehezebben tudnak elhelyezkedni dolgozni. Közben rám talált a szerelem, majd igen hamar össze is költöztünk, aminek a szüleim nem örültek. De miután jött a baba, elfogadták a helyzetemet. Tizenhat évesen házasságot is kötöttünk. Egy fiú és négy lány gyermekünk született, akiket a szüleim segítségével neveltünk fel, hiszen náluk laktunk. Segítettek abban is, hogy lakást tudjunk vásárolni. Ezek után már külön lakásban neveltük a férjemmel a gyermekeinket. Akkor lett igazán teljes az életünk, mikor megismertük az Úr Jézust, keresztyének lettünk. Ma már más szemmel látok, a gyermekeim tanulnak, elvégezték az iskolát, szakmát, érettségit szereztek. A fiam dolgozik, én pedig szociális gondozói és ápolói tanfolyamot végeztem, ahol dolgoztam is. Egészségügyi állapotom miatt ott kellett hagynom. Majd takarítóként dolgoztam öt évet iskolában. Közben elvégeztem a dajka tanfolyamot, és Istennek hála ma már abban dolgozom. Bátorítok minden olyan fiataalt, aki korán elkezdte az anyaságot, hogy van kiút, van helyreállítás, csak akarni kell kitörni, nem leragadni, és minden lehetséges annak, aki HISZ.